

FM 2026/90
3/6-2026
Vivian Motzfeldt

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at indføre registrering af Grønlands oprindelige folk "Inuit" på baggrund af EMRIP's anbefalinger.

(Medlem af Inatsisartut Pele Broberg, Naleraq)

Vi takker medlem af Inatsisartut Pele Broberg fra Naleraq for forslaget og skal fra Demokraterne komme med følgende bemærkninger.

Forslaget handler om, at Grønlands oprindelige folk, "Inuit", skal registreres i henhold til gældende love og bestemmelser. Forslagsstilleren begrundet blandt andet forslaget med, at personer med afstamning fra grønlændere, oprindelige folk, bør registreres særskilt, og at både FN og menneskerettighedsorganisationer har fremsat kritik af forhold vedrørende oprindelige folk i vores land.

Når man ser på lande, som vi på nogle områder kan sammenligne os med, bliver vores slægtninge i Canada samt personer med afstamning fra inuit og indianere i Alaska registreret særskilt og forsynet med dokumentation for deres inuit-afstamning. Noget lignende gælder i New Zealand, hvor personer med afstamning fra maorierne registreres, ligesom samerne i Norge også registreres særskilt.

Den første forskel for os er, at vi her i landet heldigvis ikke er en minoritet som efterkommere af inuit. Tværtimod befinder vi os i en helt anden situation end vores slægtninge i Canada og Alaska, hvor de er mindretal i deres egne lande og derfor har behov for særlig beskyttelse. I henhold til selvstyreloven er vi et folk, der er anerkendt som et folk efter folkeretten. Siden indførelsen af hjemmestyret i 1979 har vi i Grønland overtaget lovgivnings- og forvaltningskompetence på en række sagsområder, og disse kompetencer har vi med tiden udvidet i takt med vores evner og muligheder.

DEMOKRAATIT

Hvis vi sammenligner os med vores slægtninge i Canada og Alaska, kan vores anerkendelse som folk betegnes som en af de største landvindinger i vores historie. Hvis det grønlandske folk en dag beslutter, at Grønland skal blive en stat, er vores anerkendelse som folk nøglen dertil. De grupper, vi kalder vores inuit-slægtninge, har ikke denne mulighed og kan ikke uden videre, som vi kan, rejse krav om statsdannelse i deres egne lande. Her i landet har vi et Inatsisartut, og vores egne love er vores værn — eksempelvis turismeloven, fiskeriloven og mange andre love, som vi selv har udarbejdet for at beskytte dette land og for at sikre, at vi fuldt ud kan eje og råde over vores levende og ikke-levende ressourcer.

Siden min barndom har jeg fået indprentet, at flere lande gennem samarbejde har udviklet landet, så det i størst muligt omfang kan give noget tilbage til sine indbyggere. Amerikanere, danskere, islændinge og grønlandere har samarbejdet for, at landet kan yde mest muligt til sine indbyggere. Det er kernen i arbejdet: Når vi samarbejder med andre, sker udviklingen til gavn for os alle.

Vi er et lille folk. Måtte vores land være et sted, hvor mennesker, der har noget positivt at bidrage med til vores land, føler sig beskyttede. Det bør ikke kun handle om, hvem der er grønlander, men altid om, hvem der har noget at bidrage med til landet. Spørgsmålet om statsborgerskab er centralt for alle: Vi bør selv have kompetencen til at afgøre, hvem der skal leve her som borgere, og hvilke krav vi som land vil stille til dem, der ønsker at bosætte sig her.

Som samfund er vi få mennesker, og vi har rødder i et enormt land, der til stadighed rummer mange udfordringer. Vi er født her og ved, at vi er grønlandere. Selvom de muligheder, der findes i andre lande, måske aldrig bliver de samme her, må vi også huske, at vi har muligheder, som andre ikke har. Vi bor i vores land, fordi vi elsker det. Vi står op hver dag for at tjene vores land, altid med ønsket i hjertet om, at vores efterkommere skal få bedre vilkår end os. Men nogle dage må man spørge sig selv, om vores efterkommere virkelig vil få bedre vilkår end dem, vi selv har haft.

Svaret kan ikke gives af os alene. Som folk og som samfund har den samhørighed, vi tidligere havde, tydeligt ændret sig i de senere år. Gensidig respekt, fællesskabsfølelse og den enkeltes ansvar for at skabe et godt liv for sig selv er i den offentlige debat — særligt i den politiske retorik — i stigende grad blevet erstattet af, at det er blevet lettere at pege fingre ad andre.

Den verden, vi lever i, og som tidligere føltes fjern, rykker stadig tættere på. Vi mærker alle den krig, der finder sted mange kilometer fra os, og vi mærker de stigende priser på alt det, der er helt grundlæggende for vores levevilkår. Hvis landet igen skal udvikle sig økonomisk, får vi brug for flere hænder end dem, vi har i dag.

Vi må påbegynde arbejdet med spørgsmålet om statsborgerskab, fordi det har betydning for vores position som folk. Derfor bør spørgsmålet ikke alene handle om, hvem der er grønlandere, men også om, hvem der har og bør have statsborgerskab her i landet. Juridisk set har vi alle dansk statsborgerskab inden for rigsfællesskabet, men vi bør forlade denne ramme og bruge vores særlige identitet som folk og vores anerkendelse som folk til at udvikle arbejdet som et land, der samarbejder på lige fod med andre lande. Det er også i tråd med koalitionsaftalen, som indeholder målsætninger om at arbejde med sådanne emner.

Med disse bemærkninger indstiller vi, at forslaget forkastes.